TÝDENÍK

politika

ROČNÍK I.
ČÍSLO 39 cena 3.70,-

ČTVRTEK 20.10 - 30.10. 1991

SOUKROMÝ LIST PRO POLITIKU A EKONOMIKU

Tragédie Československa

Zneuctění pomníku svatého Václava

Věnec ve tvaru židovské hvězdy od izraelského prezidenta Ch. Herzoga a nad ním **věnec s černo-červeno-žlutou stuhou** od německého prezidenta R. von Weizsäckera - to jsou nynější dvě dominanty hanobící pomník svatého Václava v Praze. A ony dvě dominanty jakoby symbolizovaly tragédii československého státu; **jeho prodej do rukou německých a židozednářských**. Nic děsivějšího nás už potkat nemohlo...

Nedávná návštěva prezidenta Izraele směřovala především k dalšímu posílení židozednářského vlivu u nás a k projednání nejbližších kroků postupného vtahování Československa do spárů světového Židovstva.

Když v den příjezdu do ČSFR - v předtočeném rozhovoru pro ČST - Chaim Herzog prohlásil, že za hlavní nebezpečí arabské části světa považuje **islámský fundamentalismus**, že nevídí rozdíl **mezi antisemitismem a antisionismem** a že přijíždí do země **obou Masaryků** a Beneše, politiků, kteří pro Židy vykonali jako málokdo, tušil jsem, na co bude nejvyšší izraelský představitel při vystupování v Československu klást důraz, resp. čím bude skutečný účel své návštěvy zastírat nebo chcete-li zdůvodňovat.

Jeho projev ve Federálním shromáždění 15.10. 1991 (text otiskujeme v plném znění) moji domněnku jen potvrdil.

PROJEV IZRAELSKÉHO PREZIDENTA

Vážený pane předsedo,

je mi velkou ctí být hostem ČSFR jako první izraelský prezident na státní návštěvě a promluvit k vám ve Federálním shromáždění, které je tak symbolické v rámci historických změn ve vašem státě a v celé východní Evropě.

Je mým zvláštním privilegiem, pane předsedo, promluvit před tímto váženým shromážděním, kterému předsedáte. Od oněch hořkých dnů v roce 1968, v nichž jsme prožívali utrpení vašeho národa a obdivovali se hrdinství a sebeobětavosti mnoha československých občanů - **vy jste byl pro svět symbolem plamenem svobody ve vaší vlasti. Vaše osobní vedení, váš hrdý postoj za velmi nepříznivých okolností, vyvolal v Izraeli a v celém svobodném světě nejhlubší pocity sympatie a sounáležitosti s československým lidem.**

Je pro mě zvláštní ctí mluvit před tímto váženým shromážděním ve vaší přítomnosti a za vašeho předsednictví.

Přináším vám pozdravy Knessetu, našeho parlamentu, a naše přání, aby proces demokratizace přispěl k rozvoji zdárné a úspěšné budoucnosti vašeho národa.

Jsme hrdi, že navzdory bojům v 5 válkách, navzdory obrannému a hospodářskému jhu, které náš demokratický stát nese ode dne založení, Izrael nikdy nedělal kompromisy ve svých základních hodnotách. **Demokracie byla vždy integrální částí naší národní existence.**

Promlouvám k vám a evokuji v mysli společné dějiny židovského národa a národa ČSFR. **Je zbytečné mluvit o místě židovského národa v Československu v uplynulém období.** Stačí se jen procházet ulicemi Prahy a jiných měst, aby si člověk uvědomil, že tu prosperovala velká a důležitá židovská obec, která, což je politováníhodné, zde po staletí také trpěla. Někteří vynikající talmudisté tu žili a jejich památka je inspirací a průvodcem dnešní generace židovských filozofů a myslitelů ve světě a zvláště v Izraeli. Zde v Praze se nachází Staronová synagoga, stoleté svědectví židovské historie, v níž židovský národ prospíval i trpěl. Velké a starobylé obce, jejichž jména jsou známá v židovských dějinách, ovlivnily naše myšlení, filozofii a učení.

Židovský příspěvek k československé literatuře je částí naší národní historie. Franz Kafka, Franz Werfel, Max Brod, Josef Bor a Jiří Weil a mnozí jiní se připojili k československému monumentálnímu příspěvku do světové literatury.

V naší válce za osvobození bylo Československo mezi prvními státy, které uznaly Izraelský stát. Československá efektivní a rozhodující pomoc a zásilky vojenské výzbroje nám vypomohly v těžkých dnech. Mnoho pilotů našeho mladého letectva získalo výcvik pod československou oblohou. Po tomto období následovaly dny temna, které byly svědky vypuzení našeho vyslance z Prahy v roce 1952 a následující velmi nepříjemný vývoj po tzv. procesu se Slánským.

pokračování na str. 2

Dnes v listě

Tragédie Československa (str. 1-3)
Odstoupí Havel s Klausem? (str. 4-5)
Osobnosti nejen historické (str. 6)
Mezinárodní Žid (str. 7-10)
Historické kořeny současného judaismu (str. 11-12)
Magnet tragédií (str. 13-14)
Politické strany v 1. republice (str. 15-16)

Dnes si přečtete

V době druhé světové války trpěl náš lid masovým vyhnanstvím, mukami a všemi hrůzami holokaustu, které jej zdecimovaly. Za několik dní budem vzpomínat padesátého výročí založení známého koncentračního tábora v Terezíně, odkud desetitisíce mužů, žen a dětí bylo transporotváno do plynových komor v Polsku. Jste si určitě vědomi ohromující velikosti tragédie, spáchané nacisty a jejich pomahači v okupovaných zemích. Lituji, že zde také.

Před válkou a také po světové válce čeští Židé emigrovali do Izraele. Jsou vynikajícím elementem a my jsme na ně hrdi. Jejich příspěvek k vybudování Izraele byl vyjímečný. Vytvářejí most porozumění a blízkých kulturních a hospodářských vztahů mezi oběma státy. **Nevím, jak je tomu dnes, ale před několika lety bylo jméno Masaryka zvěčněno v Izraeli více než zde. Máme kibuc Kfar Masaryk, máme Masarykův háj. T. G. Masaryk byl čestným občanem Tel Avivu, v jehož středu je Masarykovo náměstí.**

Vzpomínám si, že když jsem byl studentem, naslouchal jsem Janu Masarykovi ve vyhnanství v Anglii. Byl blízkým přítelem našeho prvního prezidenta Chaima Weizmanna. Prohlásil, že "založit židovský stát je jedna z největších politických idejí naší doby". Vzpomínám též na jeho slova, že "každý antisemita je potenciálním vrahem, jeho místo je ve vězení...".

V roce 1967, když se arabská vojska spojila proti Izraeli a horzila jeho zničením a zahnáním našeho lidu do moře, bojovali jsme v Šestidenní válce a porazili jsme naše nepřátele. Tento fakt neodpovídal tehdejší politice Sovětského svazu a podle jeho příkazu všechny státy tzv. Východního bloku, vyjma Rumunska, přerušily s námi diplomatické styky. To je další příklad jednostranné, cynické a nešťastné politiky Sovětského svazu a jeho spojenců.

Nyní, po obnovení diplomatických vztahů doufáme, že v nové éře, Izrael a ČSFR dosáhnou pozitivních výsledků ve všech oborech v politice, ekonomice, kultuře apod., které naznačí nový a důležitý moment ve vzájemných vztazích.

Když Hitler rozhodl o tzv. konečném řešení což byl eufemismus pro totální zničení fyzickou likvidaci evropského židovstva, provední úkolu bylo uloženo Adolfu Eichmannovi. Eichmann se rozhodl pro shromáždění všech pokladů židovské liturgie zde v Praze, jako muzeální upomínku pro dějiny na národ, který zmizel, který byl vyhlazen.

Nyní přišla doba, abychom zvrátili Eichmannův zvrhlý záměr. Tento ohromný náboženský poklad by měl být zachráněn a měl by se stát opět součástí živého náboženského židovského dědictví. Dle velké vize proroka Jezechiela: Nechť tyto suché kosti se vrátí k životu.

Tato obrovská sbírka nakradená z četných domácností, synagog, středisek učení, náboženských škol a muzeí, nereflektuje dnes dějiny národa, který zmizel. Zmizel Hitler a s ním, doufejme, tyranská, krutá, nelidská a monstrozní filozofie, kterou představoval. Židovský národ je živý a prospívající ve své vlastní domovině.

Dosažení míru s našimi arabskými sousedy a Palestinci je pro nás vysoce důležitý cíl. V našem Prohlášení nezávislosti jsme našim arabským sousedům podali ruku k míru. Zavrhli naši nabídku a místo toho se spojily armády sedmi arabských států spolu s palestinskými Araby ve snaze zničit zárodek židovského státu ještě před jeho zrozením a zahnat jeho obyvatele do moře. Bojovali jsme zoufale bez dostatečných zbraní, počet arabských vojsk a jejich zbraní byl daleko vyšší než naše vojsko a výzbroj. Kromě toho většina států svobodného světa vůči nám vyhlásila embargo. Díky oběti 1 % našeho obyvatelstva a pod vedením Ben Guriona jsme válku přežili.

Od založení státu, Izrael nepřestal nabízet mír, ale jeho nabídka byla vždy zamítnuta. Palestinské obyvatelstvo pokračovalo na cestě tragedie.

Po dobu 19 let, od roku 1948 do roku 1967, Judea a Samaria byly okupovány Jordánským královstvím a pásmo Gazy Egyptem. Palestinci však nezískali samostatnost, nebyl založen palestinský stát, poněvadž tenkrát, jako i dnes, je založení palestinského státu poslední věcí, kterou si arabské státy přejí, navzdory všem protestům a prohlášením.

Deset dní po skončení Šestidenní války v roce 1967, izraelská vláda nabídla Egyptu vrátit mu Sinajskou poušť a Syrii Golanské výšiny za demilitarizaci a mír. Vláda se připravovala k jednání s králem Husseinem. Arabskou odpovědí na naši nabídku byla tři známá "ne" arabské vrcholné konference v Chartumu: žádné jednání s Izraelem, žádné uznání Izraele a žádný mír s Izraelem. V roce 1977 byl navržen plán úplné autonomie Palestinců, který navrhnul tehdejší premiér, Menachem Begin. Kdyby byl návrh přijat, mohli bychom dnes být na cestě ke konečnému a trvalému řešení konfliktu.

Jsme neodvolatelně zavázáni k mírovému procesu na Středním východě a jsem přesvědčen, že jej dosáhneme. Mohu se jen ohlédnout 14 let nazpět, do doby historické návštěvy prezidenta Sadata, kdy většina izraelských hranic byla hermeticky uzavřena a nepřecházeli je ani lidé, ani neexistovaly obchodní vztahy. Kdo tenkrát snil o tom, že izraelská vlajka se snad bude vznášet nad budovou izraelského velvyslanectví v Egyptě a egyptská vlajka nad egyptským velvyslanectvím v Izraeli? Kdo si tenkrát představil, že 10 let po podepsání izraelsko-egyptské mírové smlouvy Egypt bude přijat zpět do Arabské ligy, zůstávaje přitom věrný svým závazkům vůči Izraeli a navrátivší se ke své dřívější pozici do čela arabského světa? Kdo snil o tom, že deseti tisíce izraelských turistů zaplní každý rok egyptská rekreační střediska a že v nilské deltě a v Negevu se bude realizovat egyptsko-izraelský zemědělský projekt?

Kdo snil o tom, že přes milion lidí překročí ročně v obou směrech mosty přes řeku Jordán a že stovky nákladních aut povezou průmyslové výrobky a zemědělské produkty, které jsou vyváženy oběma státy? Kdo snil o tom, že tisíce izraelských muslimů se vydají každým rokem na svatou pouť do Mekky?

Dosáhli jsme nové křižovatky. Je doba nepokojů v Judei, v Samarii a v Gaze. Hluboce litujeme oboustranného prolévání krve a snažíme se udržet pořádek v rámci zákona.

Iracionální a samozničující umíněnost zakončila tragicky dřívější arabské útoky na Izrael. Nenávist a násilí vedly k utrpení a ke katastrofě, aniž by osvětlily problém. Porozumění přišlo vždy pozdě.

Izrael nemá zájem ovládat jiný národ a řídit jeho život. Ovšem nesmíme zapomínat, že v Izraeli je toto téma předmětem silné politické debaty. Izrael stojí před osudným rozhodnutím a jsem si vědom bolestného uvažování obou stran, naší svobodné společnosti a Palestinců, kteří s námi žijí v Izraeli a ve spravovaných územích.

Pane předsedo,

je snadné debatovat z dálky o našich problémech, odsuzovat, řečnit, psát články, nabízet řešení. Je to však již méně snadné pro ty, kteří se svými dětmi ponesou následky, pokud se zmýlí. Co je pro jiné záležitostí zahraniční politiky, je pro nás záležitostí existence. V současném propuknutí občanských nepokojů v Judei, Samarii a v Gaze nemůžeme si, bohužel, vybrat mezi zákonem a pořádkem na jedné straně a vyjednáváním. **Musíme se rozhodnout mezi udržením pořádku v rámci zákona jako základem pro bilaterální jednání a nebo dovolit zhoršení situace vytvořit "nový Bejrút". To je ta krutá volba, před kterou dnes stojíme.**

Síla společnosti se měří její schopností odolávat krizi. Věřím, že přes všechny obtíže a chyby naše společnost prokázala tolik zralosti a lidskosti, jako každá jiná společnost v daných podmínkách. Golda Meirová kdysi řekla, že nemůžeme prominout Arabům ne to, že zabíjejí naše děti, ale že nutí naše děti zabíjet jejich.

Je naší velkou nadějí, že mírový proces, v němž hrají Spojené státy významnou úlohu, tak jako v minulosti, bude úspěšný a povede k přímým jednáním s arabskými státy a representanty Palestinců, žijících ve spravovaných územích.

KOLIK MÁME ČASU ?

Bohužel není všeobecně známo, že palestinské obyvatelstvo, se kterým žijeme a máme každodenní styky, žije pod vládou teroru, stvořenou vlastními extremisty. Tak zvaná "ingifada", která trvá asi 4 roky, si vyžádala 1,156 zabitých palestinců. Z nich více než 40 % zahynulo rukou Palestinců. Letos dosáhl počet Palestinců zavražděných palestinci 70 % - 80 %. V červnu dosáhl počet 88 %. Kromě vlády teroru panuje násilný zápas mezi přívrženci PLO a přívrženci islámských fundamentalistů.

V této situaci nesmíme ani chvilku zapomenout, že politika PLO se stále ještě hlásí k Palestinské smlouvě, která požaduje vyhlazení Izraele.

Jak můžeme oceňovat prohlášení Jasira Arafata, který již zřejmě neovládá členy své organizace, ale domnívá se, že je stále ještě vede a representuje, a který je čím dále tím méně věrohodný, současně se zmenšující se podporou jeho vlastních řad.

Zdůrazňuji znovu, že obyvatelé Izraele chtějí mír. Neznám jiné cesty k dosažení míru než jednání s druhou stranou. Jednoho dne povstal na Středním východě velký muž, dřívější prezident Anvar Sadat. Přednesl své požadavky v Knessetu, začal vyjednávat a dnes odjíždějí denně autobusy z Jeruzaléma a z Tel Avivu do Káhiry a zpět. Díky iniciativě USA se nadějně přibližujeme k regionální konferenci. Po formálním zahájení Izrael započne přímá jednání s reprezentanty arabských států a Palestinců. Je to důležitý výboj, obsahující mnoho historických možností. Pokud však někdo očekává rychlé výsledky, nezná Střední východ. Proces se musí přizpůsobit tempu Středního východu, jak tomu bylo v případě izraelsko-egyptského jednání. Každý pokus o urychlení procesu bude neplodný. Můžeme jen doufat a věřit, že se spolu domluvíme a pomalu se budeme blížit k míru. Bude to dlouhý, namáhavý a pomalý proces, tím jsem si jist. Ale v konečné fázi se k míru přiblížíme a dojdeme k cíli, za nějž se my a všechny národy na Středním východě modlíme. Pane předsedo, blížíme se neodvolatelně k míru, který je nejdůležitějším cílem našeho národa. Odráží modlitby miliónů, kteří se nemohou volně vyjádřit, neboť jsou rozerváni fundamentalistickým náboženským fanatismem. Dosáhneme tohoto míru, protože jej chceme a protože národy Středního východu jej chtějí a potřebují.

Současně s naším zápasem o hledání míru, pokračujeme ve vývoji jako svobodná a energická společnost, která podává ruku všem a hledá spolupráci se všemi. Máme svobodné a nezávislé soudce, demokraticky zvolený parlament, svobodný tisk a systém všeobecného vzdělání. Vytvořili jsme vysoce rozvinutý systém v zemědělství a průmyslu. Naše výroby dosáhly vysokého stupně technologického a biotechnologického inženýrství; vyrábíme vysoce náročné technické lékařské přístroje, jsme jednou ze tří nejpokročilejších zemí na světě v rozvoji sluneční energie a jejího zužitkování. Dalšími dvěma státy jsou Spojené státy americké a Japonsko. Poskytli jsme technickou, zemědělskou a lékařskou pomoc mnoha zemím. Za posledních 30 let provedli izraelští lékaři přes polovinu očních operací v Africe. Vedeme na poli zavlažování, odsolování mořské vody a umělých dešťů.

Pane předsedo,

každá společnost má své slabosti, ale musíme ji posuzovat podle toho, jak se obyvatelstvo svobodně vyrovnává s nedostatky, jak si je lid vědom své povinnosti k morálním imperativům a zda-li souhlasí přijmout rozhodnutí většiny a podporovat zákon a důstojnost člověka, který má být nejvyšší hodnotou v moderní společnosti.

My, malý stát, zatížený vnitřními a vnějšími problémy, jsme hrdi na to, že podle tohoto kriteria jsme svobodnou, otevřenou a demokratickou společností.

Jménem Izraele zdravím vaši velkou zemi a její národy a jsem si vědom našeho zvláštního vztahu, který existoval po staletí mezi našemi oběma národy. Obě naše země a lid trpěli pod rukou nacistů a komunistů. Oceňujeme váš zápas a hledání nové demokratické cesty a zahájení národní suverénnosti a nezávislosti v nové situaci, která vznikla ve Východní Evropě.

Československá židovská společnost, která přišla do Izraele, vytvořila most vzájemné sympatie a porozumění. Tato skupina velmi přispěla k vývoji naší společnosti a jsme na ni hrdi. Tento most může být použit a ještě více posílněn a doufám, že ještě více sblíží naše národy. Věřím, a doufám, že tato historická návštěva bude důležitým rozhraním na cestě zlepšených vztahů mezi našimi národy.

Pane předsedo,

děkuji vašemu prezidentovi, vám a váženým poslancům za vaše velmi laskavé přijetí. Věřím, že má návštěva přispěje k upevnění vzájemných vztahů ve společném boji za mír a lidský pokrok.

Zneuctění pomníku svatého Václava v Praze věncem ve tvaru židovské hvězdy, který tam při své návštěvě Československa položil izraelský prezident Chaim Herzog, považujeme za výsměch našemu národnímu životu, za pověstnou poslední kapku, kterou se plní míra naší tolerance.

Tu jsme chápali především v tom, že našim židovským spoluobčanům musíme poskytnout čas a možnost, aby se distancovali od těch svých souvěrců, kteří představují světovou nekontrolovatelnou moc.

Rozhoření, které tento symbol Židovství v bezprostřední blízkosti věnce se stuhou v německých barvách na soše patrona naší země vzbuzuje, je podle našeho mínění naprosto oprávněné. Ukazuje totiž zcela výmluvně, kdo je skutečným pánem České země.

Jistěže tento věnec není výhradně symbolem světové židovské oligarchie, tak jako není německá vlajka znamením těch, kteří tuto zemi v roce 1939 okupovali. Jenže je na našich Židech, kteří se považují za občany tohoto státu, aby sami zřetelně prohlásili, že nemají a nechtějí mít nic společného se světovládnými plány židovské oligarchie, která je i jejich nepřítelem, jak historie dostatečně prokázala. Ovšem čas k tomu není nekonečný.

Nemáme nic proti Židům, kteří se chovají, myslí a cítí jako občané Československa. Nemáme k tomu sebemenší důvod. Ale stejně tak nemůžeme my, Češi a Slováci, tolerovat nadpráví a neúměrně větší podíl na správě a osudech tohoto státu jakékoli menšině, než odpovídá jejímu početnímu zastoupení na národnostním složení obyvatelstva. Krize, v níž je samotná existence Československa, vyžaduje jasný občanský postoj od každého obyvatele této země, a jenom jím se získává a obhajuje občanské právo příslušnosti k našemu státu.

J. Tomáš
J. Voříšek

ODSTOUPÍ HAVEL S KLAUSEM?

Jestliže se až dosud naše politická scéna vyznačovala bezvýhradnou poslušností vládnoucí mocí (v přijatelnějších, ale ojedinělých případech nevědomým propuštěním se jejím zájmům) nebo realizací neparafovaných dohod o tzv. opoziční činnosti, zaznamenali jsme v poslední době dvě významné iniciativy, které si rozhodně zaslouží pozornost. A pozornost o to větší, že se snaží vystihnout podstatu a že jsou de facto prvním konkrétním a skutečným projevem odporu politických seskupení vůči nynějšímu režimu.

Prohlášení Demokratické strany Československa ze dne 3.10. 1991

Návrh na odvolání Václava Klause z funkce ministra a na zahájení trestního stíhání za poškození zájmů ČSFR a za totalitní uvržení většiny obyvatel tohoto státu do bídy

Zdůvodnění:

1. Odstranění dotací bez jejich adekvátního vykompenzování obyvatelstvu je ukradením části národního důchodu občanům. Totéž platí pro nepřevedení inflačního - nominálního přírůstku národního důchodu (daňové odvody z vyšších zisků) po nastartování tzv. liberalizace cen. V návaznosti na toto byrokratické snížení reálného národního důchodu obyvatelstva bylo započato multiplikační snižování národního produktu, což představuje kolaps československé ekonomiky. **Škody z tohoto pohledu za rok 1991 činí přes 200 miliard Kčs.**

2. Naprosté omezení podnikatelských aktivit ve státním sektoru, jaké nemělo obdoby ani v předsametové totalitě. Jde o 720 procentní regulační odvod z přírůstků mezd, který po okradení občanů navíc znamená jejich naprosté ekonomické porobení. Tato zcela netržní mzdová restrikce je zcela v rozporu i s doporučením MMF a **škoda z možného přírůstku reálného národního důchodu takto vzniklá přesahuje řádově stamiliardy Kčs.**

3. Zcela netržní vysoká úroková míra projektuje inflační trendy a znamená rovněž zmrazení podnikatelských aktivit. Tzv. restriktivní úvěrová politika je v rozporu s doporučeními MMF.

4. Administrativní, t.j. netržní devalvací čs. koruny byly státu způsobeny rovněž **stamiliardové škody a rozjeta inflace, aniž bylo dosaženo proklamovaného efektu.**

5. Netržní rozprodávání národního majetku především vlastníkům špinavých peněz a pro spekulační účely se rovná defraudaci a **je všude ve světě trestné.** Umožňuje "výrobu" dalších špinavých peněz a jejich zmnožení - tj. zákon o velké a malé privatizaci. **Škody takto způsobené jdou do stamiliard a bude-li v "privatizaci" a lá Klaus pokračováno, dosáhnou bilionových hodnot.**

6. Je nezákonné prodávat vlastníkům - čs. občanům to, co bylo jejich (i dle předsametové totality) - tzn. národní majetek. V případě výprodeje národního kapitálu vlastníkům špinavých peněz a cizincům téměř zadarmo (Václav Klaus věděl, že si poctiví občané národní majetek koupit nemohou) **jde o absolutní krádež majetku občanů, ze které ani stát prakticky nic nemá.**

7. Nebyly vytvořeny žádné mechanismy ochrany ekonomického potenciálu před trvalou závislostí na zahraničním kapitálu, **ani takové, jaké jsou v rozvojových zemích.**

8. Úmyslné zlikvidování našich dosud relativně výhodných obchodních vztahů se zeměmi východní Evropy.

9. Uměle vytvořená platební neschopnost podniků, která spolu se skutečnostmi uvedenými v bodu č. 2 a dalšími vládními opatřeními, způsobuje bankroty podniků a tím další zničující snížení hodnoty národního majetku. **Tento postup lze charakterizovat jako hospodářský zločin.**

10. Ekonomická politika iniciovaná Václavem Klausem vede k machinacím, jinde ve světě nezákonných:

a) mafie při dražbách - dealer`s ring,

b) přímý prodej státního majetku za netržní cenu hospodářskou mafií; buď sobě samé, nebo za tučné úplatky cizincům,

c) velká privatizace pak v obrovském rozsahu umožní nezákonné spekulace s národním majetkem a jeho akciemi státní a hospodářské mafii "díky" jejich ekonomickým informacím a nelegální ekonomické moci. Jde o tzv. illegal insight trading.

11. Naprostá nezajištěnost a nekoordinovanost "reformních" kroků způsobuje **obrovské milionové až miliardové daňové úniky**, čímž je poškozen jak stát tak i přímo občané a dochází k další "výrobě" špinavých peněz.

12. Scénář nevede k vytváření středního stavu - řemeslníků a drobných podnikatelů. Odčerpává a zmrazuje národní kapitál.

13. Hospodářská politika podporuje cizí podnikatele na úkor domácích. **Jmenovitě jde o politiku daňových úlev pro cizí podnikatele.**

Uvedené kroky jsou zločinem na československém obyvatelstvu. Ekonomická práva čs. občanů jsou poslapávána. **Mocenská garnitura se ze špatného správce národního majetku transformovala v jeho otevřeného překupníka a zloděje. Politika vlády vede k ekonomickému kolapsu a uvržení většiny obyvatelstva do bídy.**

Vládní politika flagrantně porušuje článek č. 15 Ústavy ČSFR, který vládě výslovně ukládá povinnost provádět takovou hospodářskou politiku, jež zaručuje vzestup životní úrovně obyvatelstva. Nebojme se odstranit zkorumpovanou vládu a parlamenty, které dnes již téměř nikoho nezastupují a zradily nejen voliče, nýbrž samy sebe.

Vyzýváme občany k petičnímu vyjádření podpory požadavků uvedených v tomto prohlášení a k požadavku nových, předčasných parlamentních voleb formou korespondenčního lístku na adresu:

Demokratická strana Československa
Sokolská 38
120 00 Praha 2

(zaslaný korespondenční lístek by měl obsahovat tyto čitelné údaje: podporuji požadavky prohlášení Demokratické strany Československa ze dne 3.10. 1991, jméno, bydliště, rodné číslo, podpis)

"Já už to nemůžu vydržet v tý vysoký politice, já už se taky těším do svý hospody Na rybárně"

(V. Havel, 5.12. 1989)

ŽÁDÁME DEMISI PREZIDENTA V. HAVLA

pro jasnou neschopnost vykonávat funkci prezidenta republiky a pro osobní podporu a krytí reformních komunistů, jakož i faktické krytí komunistických a rodinných zpřátelených mafií.

Odůvodnění:

■ Pokračování morální devastace národa podporované vědomím, že slova prezidenta se rozcházejí s reálnými činy a jejich důsledky.

■ Prohlubování ekonomické devastace republiky v důsledku neodborného postupu exkomunistické vlády v čele s prezidentem dosazeným, demokracii a všem slušným lidem k výsměchu

udržovaným, normalizačním soudruhem M. Čalfou.

■ Pro tíživé důsledky nezodpovědné a právně neodůvodnitelné amnestie pro bývalé i budoucí vrahy na celou společnost.

■ Pro přímou a nepřímou podporu bujení korupce, když příbuzenské a přátelské vztahy převažují nad charakterem a odborností i na nejvyšších místech ve vedení státu a v okolí prezidenta.

■ Pro úmyslnou ztrátu informací z archívu StB o chartistech a tzv. disidentech a pro neustálou snahu zabránit zveřejnění úplného seznamu jmen pracovníků a skutečných spolupracovníků StB.

■ Pro antislovenskou politiku (diskreditace Slovenska doma i v zahraničí po nezodpovědném narušení manifestace v Bratislavě) oproti naopak přílišné vnímavosti vůči citům Landsmanšaftu, jakož i pro potírání práv Moravy a Slezska v rámci obhajoby nefunkční a zprofanované federace, což jen přispívá k destabilizaci a postupnému rozpadu státu.

■ Pro porušení volebního zákona (aféra Bartončík a nelegální předvolební kampaň pro VPN) a tím i nezákonné ovlivnění výsledků parlamentních voleb ve prospěch OF a VPN.

■ Pro neustálé nedemokratické zasahování do činnosti masových sdělovacích prostředků a pro podporu kryptokomunistického vedení ČTK, ČST a Čs. rozhlasu, které je dva roky po listopadu 89 ve službách exkomunistické kliky a řídí šíření dezinformací a demagogie.

■ Pro porušení nezávislosti Československa přechodem z extrému vazala Východu na poslušného služebníka Západu.

Praha 1. 10. 1991

Členové bývalé pražské rady
Klubu angažovaných nestraníků

Pozn.: Pražská rada KANu byla na popud proreţijního vedení Ústřední rady v březnu letošního roku rozpuštěna. Jmenný seznam signatářů této výzvy je v redakci TP. Vaše souhlasná stanoviska s uvedenou výzvou (jméno, podpis, adresa bydliště, rodné číslo; Podporuji výzvu členů bývalé PR KANu z 1.10. 1991) zašlete laskavě na adresu naší redakce, uvedenou v tiráži.

Otevřený dopis předsedovi Sudetendeutsche Landsmanschaftu F. Neubauerovi

Vážený pane Neubauere,

při nedávné televizní besedě na bavorském regionálním okruhu BR 3 na téma "Sudetočeských Němců" jste opět - po kolikáte už - vyzval českou stranu k tzv. vstřícné iniciativě. Jménem prý všech "vyhnaných" sudetských Němců. Jak jste se při zmíněném vystoupení mohl přesvědčit, i sami Vaši krajané, kteří byli ve studiu debatě přítomni, ani zdaleka neakceptovali Vaše požadavky, což dali důrazně najevo. Sám jsem se během let svého nuceného pobytu na území tehdejšího Západního Německá přesvědčil, že Vámi vyjadřované požadavky sudetských Němců vůči československé straně i na adresu německé vlády, jsou spíše politickým programem Vámi vedeného spolku než skutečným přáním těch, kteří Německo v dnešních hranicích považují za svou pravou vlast.

Vaše osobní vystupování nese všechny znaky křečovité snahy o udržení politické pozice na vnitroněmecké scéně, a je naší československou ostudou, že nachází pochopení a podporu jisté části naší součastné mocenské garnitury. V každém případě ale naráží na jednoznačný odpor lidu naší země, který jediný má právo jmenovat a odvolávat svou politickou reprezentaci. Proto také jakékoli dohody, uzavřené se současnou mocí, jež se tímto činem zpronevěřuje svému nejvyššímu poslání - hájení zájmů národů této země - můžete považovat za své pouze dočasné a chatrné vítězství. Co konkrétně mi na Vašem vystupování a jednání vadí?

Navrácení majetku sudetských Němců, odsunutých z čs. území v duchu mocenských dohod za jejich spoluúčast na ztrátách, způsobených našemu státu válkou, požadujete od národů republiky, která se nachází v hluboké morální a hospodářské krizi po více než čtyřiceti letech totality. Zcela při tom přehlížíte fakt, že to byli i Vaši sudetoněmečtí soukmenovci, kteří svou podporou Hitlera přispěli k rozpoutání hrozné války, jejímž přímým následkem byla mimo jiné i ona desetiletí trvající nesvoboda pod sovětskou nadvládou. A za to všechno, místo pokorného slova omluvy, slyšíme pořád jediný refrén: náš majetek!

Co jste Vy a Vám podobní udělal pro odčinění této tragedie a křivd? Kromě mlhavého prohlášení o zřeknutí se nároku na revanš (!!!) jste ani slůvkem nenaznačil snahu o spravedlivou nápravu minulých násilí a teroru, spáchaných během války na československých občanech.

Při svých cestách do Československa jste Vy a Vám podobní věnoval jedinou pozornost, kromě jednání se zmíněnou reprezentací, obhlídkám Vašeho bývalého majetku, a to především takového, který by Vám mohl přinést okamžitý zisk. Obyvatelé Karlových Varů, Mariánských lázní i jiných míst by o tom mohli dlouze vyprávět. Ani Vás nenapadlo, už jen z úcty k obětem války, navštívit třeba Terezín (tam Vám žádný hotel přeci nepatřil), možná že jste ještě dodnes neslyšel o Lidicích, nedokázal jste ani položit květinu v bývalém sídle pražského Gestapa v Pečkově paláci, kde tolik českých lidí trpělo a zahynulo především rukama některých Vašich soukmenovců. Vaší zpupnosti se vyrovná pouze Vaše falešné bolestínské lkaní nad právem odebraným majetkem. Na tohle je náš národ citlivý, a neměl byste zapomínat, že jen on může být trvalým partnerem při jakémkoli jednání o nápravě nedávné minulosti.

Pouze vyhovění všem Vašim nehorázným požadavkům považujete za základ jakési spolupráce našich národů v budoucnosti. Nejsme to my, kdy by si takové přátelské soužití nepřál - naše národní zkušenost nám to přímo diktuje - jenže nikoli podle Vašich představ jako podomkové, čističi bot a námezdní síly ve Vašich továrnách a hotelech. To už tu jednou bylo, a tak krátkou paměť zase nemáme.

Byli to mezi mnoha jinými i moji rodiče, kteří se tehdy v roce 1938 museli ze Sudet vystěhovat před zdivočelými hordami Vašich soukmenovců, s oním pověstným uzlíčkem na zádech, o němž tak dojemně vyprávíte v souvislosti se spravedlivým odsunem těch z Vašich krajanů, kteří se proti Československé republice provinili, aniž by se někdo z Vaší organizace slovem zmínil o ztracené vlasti a majetku Čechů.

Naštěstí, pane Neubauere, nejste nejen reprezentantem a mluvčím všech Němců, ale ani většiny samotných členů Vašeho spolku - jak velice dobře vím z osobní zkušenosti - a proto i Vaší případnou reakci na můj dopis považuji předem za irelevantní.

S úctou

Jaroslav Voříšek, redaktor
(adresa v redakci TP)

Osobnosti - nejen historické

Dr. Alois Rašín

Osobnost Aloise Rašína patří mezi ty neprávem opomíjené postavy našich moderních dějin. Připomeňme si aspoň něco z jeho života, díla a myšlenek.

Narozen 18. října 1867 v Nechanicích. Po maturitě odchází do Prahy studovat původně medicinu, ale po nucené přestávce, zaviněné plicní chorobou, přestupuje na práva, a je 6. října 1891 jmenován doktorem práv. Už od roku 1890 náleží k autorskému okruhu Časopisu českého studentstva, připravuje slovanský studentský sjezd v Praze, vystupuje na veřejných shromážděních, vydává brožuru "České státní právo" a současně se věnuje své advokátní praxi. Roku 1906 vstupuje do reorganisované mladočeské strany a spolu s dr. Karlem Kramářem usiluje a akceschopnost strany, a 1910 získává Národní listy pro stranu mladočeskou. Rok na to je zvolen za Klatovy jako poslanec do vídeňské říšské rady, kde pracuje zejména ve výboru finančním a branném. Vyniká přímostí, otevřeností a pevností svých postojů, vlastnostmi, které ani tehdy nebyly v politické praxi běžné.

Vyhlášení války Srbsku Rakouskou monarchií znamená i pro dr. Rašína převratnou změnu v životě. Hledá kontakty a usiluje v této mimořádné době o spolupráci bez ohledu na stranickou příslušnost, stává se jedním z prvních členů tajného sdružení Maffie, která udržuje styky s cizinou a vůdci zahraniční propagandy a připravuje domácí převrat. 12. července 1915 je zatčen, jeho majetek propadá konfiskaci a v přelíčení následujícího roku je odsouzen k trestu smrti. Rozsudek byl v lednu 1917 změněn císařem Karlem na desetiletý trest vězení a konečně v červenci 1917 dostává spolu s ostatními odsouzenými milost a je propuštěn.

Ihned po propuštění pokračuje v činnosti v Maffi a je pro svoji přirozenou autoritu delegován do Národního výboru, který se tehdy ustavil. Konečně jeho činnost vrcholí 28. října 1918, kdy s Františkem Soukupem, Jiřím Stříbrným a Antonínem Švehlou spolupůsobí na uskutečnění státního převratu. Je autorem prvního zákona nové republiky a manifestu k národu. Stává se členem Ústavodárného shromáždění a ministrem financí v první vládě Čs. republiky. Je vůdčím duchem tzv. pětky, t.j. pěti státotvorných stran a do značné míry ovlivňoval státní politiku těch let. Jeho snad největším činem byla finanční reforma nové republiky, která ve svých důsledcích znamenala pro válečné zbohatlíky a šmelináře pravou pohromu, pro republiku stabilní a zdravou měnu, uznávanou finančními odborníky celého světa. Především tímto činem vyvolal proti sobě nepřátelství zednářských a bolševických kruhů.

Nejspíše tam je třeba hledat původce podlého atentátu. V lednu 1923 byl střelen na ulici ze zadu a po šestinedělním utrpení umírá 18. února téhož roku. Jeho vrah, mladistvý komunista, byl propuštěn z vězení za tzv. protektorátu a po komunistickém převratu ještě několik let působil jako předseda Místního národního výboru v Jihlavě!

Připomeňme si tedy dr. Rašína citací jeho pamětí, myšlenek a postřehů, které do knižní podoby uspořádal později jeho syn, dr. Ladislav Rašín:

Když byl dr. Rašín vyšetřován pro svoji činnost v Omladině, nabízel mu policejní úředník peníze za informaci. Odpověď dr. A. Rašína je pro něj typická: "To je nemravné, protože za to prozrazování platíte. Mravně zůstane jedno, udám-li věc důvěrně mně sdělenou, nebo prozradím-li úřední tajemství. **Učíte-li lid za peníze zrazovati důvěrná sdělení, pak by se mohlo státi, že podle neúsporných logických pravidel mohli by úředníci prozrazovati úřední tajemství také - za peníze."**

"My Čechové jsme zvláštní národ. Zdá se, že nám zbylo mnoho z opičí nátury. Jen zavedli v Brně češtinu jako mimořádný předmět do škol, a hned Národní Listy přiklusaly a navrhly preparandy (přípravné třídy na gymnásiu - J. V.) pro němčinu. **Jsme jako ovce, které chtějí plnou sovbodu pro vlky, aby mohly býti "svobodně a dobrovolně" dáveny."**

"Česká politika je jako kolovrátek. Má jen několik písniček, které se hrají do roku 1848. Někdy velekněží menšiny zakáží hrát některou, pokud nemají moci. Nabudou-li jí, hrají zakázanou a povýší slova její na dogma. Brzo-li pak kdo kopne do toho kolovrátku, aby přestal zlobit."

"První vlastnostní politika je podle skutků politiky české nemysliti to se zásadami doopravdy. Protivníkovi se vynadá za "osudné slovo" a za nějaký čas opakuje totéž slovo - ale ne upřímně a otevřeně, nýbrž způsobem zabaleným. Šťastní vlci, nebohé ovce, pitomí berani."

"Co je to právo? Definici dosud žádný filosof neudělal. Poněvadž pak spravedlnost závisí na právu, lze pochopiti, proč na světě není spravedlnosti."

"Nic tak člověka netlačí a nic necítí jako těžké břímě, jako vděčnost. To je právě ona zásada, vyslovená v lidové moudrosti: "nečiň nikomu nic dobrého, nebudeš se obávati zlého". Zdá se mu, že je stlačován, že ztratil svobodu konání, kus svého vlastního já, své volnosti. To mají jednotlivci i národy. Největší síly duševní u jednotlivců i národů je potřebí k tomu, aby byli vděčni. Všechno ostatní je snadné, lehké. Bije-li tě někdo a odpustíš mu, jsi ty velikomyslný, máš pocit uspokojení nad vlastní velikostí duševní. Žádá-li od tebe někdo, neb myslíš-li si jen, že toho od tebe žádá, aby mu byl vděčen, jsi ochoten ihned ho pokládati za tyrana, který omezuje tvoji svobodu jednání. Nepředěláme nikdy tento zjev, na němž zakládali všichni násilníci svůj postup a vyhrávali nad dobrými u všech k vděčnosti zavázaných. Málo bude vždycky těch, kteří nepřijmou laskavostí, aby nemusili býti vděčni, poněvadž jsou tak silni, že vděčnost pokládají za nejsvětější povinnost. Bude daleko více těch, kteří ochotně přijmou všechno, slíbí vděčnost nadosmrti a při první příležitosti odmění se tím nejčernějším nevděkem a prohlásí za násilníka toho, kdo od nich požaduje vděčnosti. Spojí se třeba s největšími nepřáteli, s odvěkými vrahy a připadají si jako hrdinové, jako silní, kteří nemají "předsudků vděčnosti". Tím méně můžeme to žádati od vrstvy, která nežije ani rozumem, ani srdcem, nýbrž jen pudem při malém celkovém vzdělání a základním tónem jejího konání je přece jen sobectví a závist lepšího kabátu."

"Lid myslí, že svoboda předpokládá neposlušnost a že svoboda znamená zákaz poroučení. Na tomto podkladě začíná se úplně naše administrativa rozkládati. Okresní hejtman se bojí poručiti četníkovi, četník raději chodí v civilu, poněvadž se bojí, že by musel zakročiti nebo že by musel něco poručiti a lid stojí na stanovisku, že by si zadal, kdyby státní úřad poslouchal. A tak do tohoto stavu zasévá se těmi, kteří se vrátili z Ruska, semeno bolševismu."

"Vyživovací otázku pokládám sice za důležitou, ale možnost zaměstnati lidi pokládám ještě za důležitější, poněvadž zaměstnáme-li je prací, nebudou choditi po ulici a pomýšleti na různá alotria. Zbavíme se tím také té úžasné nervosy, ve které všechno obyvatelstvo žije a jemuž je divné, že za dva měsíce (!!) všechno se z gruntu změnilo, poněvadž má dosti času myslet, když nemusí pracovati."

(Všechny uvedené citáty převzaty z "Pamětí Dr. Aloise Rašína", Praha 1929)

Zpracoval J. Voříšek

Historické kořeny současného judaismu

Vliv svobodného zednářství v zemích střední a východní Evropy v 18. a 19. století

V minulé části jsem nastínil vznik svobodného zednářství od okamžiku, kdy se stává reálnou politickou silou, t.j. od počátku 18. století.

Zajímavý byl průnik svobodného zednářství do oblasti dvou předních velmocí střední a východní Evropy, t.j. habsburské monarchie a carského Ruska.

Velkou nadějí pro cíle svobodného zednářstva byla zejména vláda pověstného cara Petra I. Velikého (1689-1725). Určité indicie nasvědčují tomu, že svobodné zednářství podpořilo bouřlivý hospodářský rozmach Ruska na počátku 18. století jako prvořadé velmoci. Mám zde na mysli celou řadu reforem charakteru hospodářského, vojenského i společenského, které měly "Evropeisovat" starou tradiční pravoslavnou Rus. Nápadným faktem je pobyt Petra Velikého v Holandsku - Mekkce tehdejšího evropského judaismu. Po návratu z Ruska přistupuje panovník ke svým reformám. Svobodní zednáři extrémně prosazovali západoevropskou kulturu (zpočátku spíše holandskou a německou, brzy však jednoznačně francouzskou) mezi ruskou šlechtou, čímž jí isolovali od ruského lidu. V době úmrtí Petra Velikého, t.j. r. 1725 se zdálo, že Rusko má nejlepší předpoklady stát se baštou svobodného zednářství. Tyto plány však v plném rozsahu nevyšly za nástupců Petra Velikého (Anny Ivanovny 1730-1740, a zejména Jelizavety Petrovny 1741-1761, velké odpůrkyně Pruska, která význačné zdenářské představitele nechala deportovat na Sibiř). Navíc zde byl jeden důležitý faktor - ruská pravoslavná církev přes veškeré oslabení za Petrových reforem (např. r. 1721 byl zrušen patriarchát a nahrazen tzv. Nejsvětějším synodem, kde rozhodovali lidé často pod vlivem protestantského smýšlení) si udržela významný duchovní vliv a zabránila úplnému odcizení ruské šlechty a lidu. V podmínkách samoděržaví bylo přece jen obtížnější získat přímý vliv, než např. v podmínkách republik nebo konstitučních monarchií. O úpornosti zápasu svědčí již to, že úplnou likvidaci pravoslavné ruské monarchie s jejím sakrálním nimbem se podařilo odstranit až za úplně odlišných podmínek v roce 1917, t.j. zhruba po dvou stoletích.

Kromě Ruska a západoevropských zemí došlo k velkému rozšíření zednářských lóží rovněž na území habsburské monarchie. Např. v Čechách vznikla první zednářská lóže právě před 250 lety - r. 1741. Jak k tomu došlo? Po přísně katolické vládě posledního Habsburka "po meči" Karla IV. (1711-1740) do jehož období nikoli náhodou A. Jirásek situuje děj svého románu "Temna", následovala dlouhá, čtyřicetiletá vláda Marie Teresie (1740-1780). Právě do její vlády je možno historicky bezpečně datovat vznik a rozšíření vlivu svobodných zednářů. Je to dosti paradoxní. Víme dobře z dějin, že Marie Teresie vydala na počátku své vlády vypovídací dekret pro pražské Židy. Obviňovala je totiž nikoli bezdůvodně z kolaborace z Prusy. Tento dekret však nakonec nebyl realisován.

Ve vztahu k zednářům pak zde existoval přísný dekret papeže Klementa XII. (1730-1740) z roku 1738, kterým byla panovnice jako přísná katolička ve svém svědomí vázána. Paradoxně zde přispěly k tolerování zednářství rodinné vztahy. Manželem Marie Teresie byl totiž František Lotrinský (zemřel 1765) - odtud můžeme hovořit o dynastii Habsbursko-Lotrinské. S Marií Teresií žil ve šťastném manželství (pověsti o jejím nezřízeném životě patří do říše bajek; byly do zančné míry rozšiřovány mezi lidem právě zednářskými lóžemi o panovnici, která nebyla dosti "spolehlivá"). Manžel Marie Terezie byl naopak členem zednářské lóže a pod jeho záštitou získali u vídeňského dovar čelné postavení mnozí domácí i zahraniční svobodní zednáři (nejznámější z nich byl nizozemský lékař van Swieten). Svého mažela Marie Terezie upřímně milovala, proto mu dokonce tolerovala i toto členství v zednářské lóži. František Lotrinský, který měl více méně formální titul císaře svaté říše římského národa německého (zanikl definitivně v roce 1806) věnoval značnou část své energie ekonomickému podnikání - s podporou židovského kapitálu. V jeho režii vznikla vlnařská manufaktura v Kladrubech, plátenická manufaktura na potštějnském panství i významná bavlnářská manufaktura v Šaštíně v tehdejších Horních Uhrách (srovnej Dějiny Československa II., Praha 1990, str. 53). Jako kuriositu možno uvést, že Marie Teresie si často vypůjčovala peníze od svého manžela. Závažnou překážkou vlivu svobodných zednářů i židovské emancipace představoval ovšem tehdy mocný řád Tovaryšstva Ježísova, t.j. jesuitů. Na nátlak tehdejších osvícených evropských vlád byl tento řád r. 1773 papežem dočasně zrušen (roku 1814 opět obnoven).

Emancipaci Židů - jeden z cílů svobodného zednářstva, prosadil syn Marie Teresie Josef II. (od r. 1765 císařem sv. říše římské, od roku 1780 též panovník dědičných zemí). 18. května 1781 vydal známý vlastnoruční list, kterým nařizoval zlepšení situace Židů v celé své říši. Otevřel rovněž Židům brány universit. 24.10. 1787 byl k promoci připuštěn první židovský doktor medicíny a v roce 1790 první židovský doktor práv (doctor juris civilis), přes protesty pražského arcibiskupství. Do josefínské doby lze také datovat prosazení formální germanisace Židů v bývalé dunajské monarchii. Josef II. byl veden ideou vytvoření jednotné rakouské národnosti, jejímž jazykem měla být němčina. V té době žil v Německu Moses Mendelssohn (původně Mosche ben Menachem), který je někdy nazýván otcem reformního židovstva. Židé v tehdejší Evropě (alespoň určitá část) k němu vzhlíželi jako ke svému přednímu bojovníku. Mendelssohn hlásal, že Židé si mají osvojit německou kulturu, čemuž osvícenecká doba samozřejmě přála. V berlínských domech byly zavedeny společenské schůzky, kterých se zúčastňovali mnozí tehdejší němečtí vzdělanci, jako bratři Humboldtové, ale též Mirabeau aj. Židům se tak podařio získat část

tehdejších německých vzdělanců - opět především prostřednictvím zednářských lóží. Josef II. pohlížel na Židy jako na významné pomocníky při uskutečňování svých ideálů. Byla jim v té době přisuzována německá jména. Na území bývalé dunajské monarchie se pro tuto germanisaci významně angažovali mnozí známí pražští rabíni.

Zájemce odkazuji na zajímavou studii Františka Weinera "Hebrejští autoři v českých zemích", která byla uveřejněna ve sborníku "Střední Evropy (SE 15/1990, str. 130-153). Zejména v českém prostředí působili Židé od té doby jako nástroj tvrdé germanisace a zatížili nejednu stránku česko-německých vztahů v minulosti.

Vliv judaismu na česko-německé vztahy v 19. století

V českém prostředí se prakticky do konce první třetiny 19. století ani ze strany české, ani židovské nepočítalo se vzájemnou spolurací českých národních snah. Připomeňme si známou skutečnost, že např. patriarcha slavistiky Josef Dobrovský (1753-1829) - rovněž člen zednářské lóže - nepočítal s budoucností českého národa a češtinu studoval v podstatě jako kuriositu. Jak jsem se o tom již zmínil, většina Židů se stala za josefinské doby nadšenými propagátory germanisace a jakéhosi jednotného rakouského národa na území podunajské monarchie. Horlivým propagátorem tohoto směru byl v Praze zejména libeňský rodák Naftali Hert Homberg (1749-1841), který horoval pro možnosti, jež Židovstvu otevřel osvícenecký josefinismus. Na úřední objednávku sepsal také dvě reformně pojaté učebnice: mravouky a židovského katechismu, které vyšly jak hebrejsky, tak německy.

Se zesílením národního hnutí hledali Židé možnost, jak proniknout i do českého prostředí a mít tak proslulé "želízko ve dvou ohních". Nesmíme zapomínat, že navzdory značným úlevám i privilegiím, jichž se Židovstvu dostalo v habsburské monarchii, zůstávala přeci jen konečným cílem likvidace všech nežidovských křesťanských monarchií (vedle Rakouska zejména pravoslavné Rusko). Pro tyto cíle - oslabení nežidovské státní moci - se jevil nacionalismus 19. století jako neobyčejně výhodný. Z hlediska celkových zájmů Židovstva bylo ovšem nutné nacionalistická hnutí jednotlivých národů vhodně usměrňovat, nebo mít alespoň "přehled".

Kontakty Židů s českým národním obrozením byly navázány ve čtyřicátých letech 19. století prostřednictvím významného českého básníka Václava Bolemíra Nebeského (1818-1882), který navštěvoval universitu ve Vídni (studium mediciny). Při této příležitosti se seznámil se Samuelem Kapperem, který tam rovněž studoval lékařství. K jejich seznámení došlo v roce 1843, Samuel Kapper se narodil 21.3. 1820 v Praze na Smíchově (který tehdy ještě nebyl ovšem součástí Prahy). V mládí navštěvoval židovskou školu ve dvoře Klausovy synagogy, kde se zdokonalil v hebrejštině. V roce 1837 pak vstoupil do prvníhho ročníku filosofie v pražském Klementinu. V Praze v Celetné ulici navštěvoval často hospůdku "U červené věže". Zde se scházela tehdejší pražská židovská mládež, propagující hesla Velké francouzské revoluce. Z významných osobností, které zmíněnou hospodu navštěvovaly, je třeba se zmínit alespoň o Morici Hartmannovi (básník), o Alfredu Meissnerovi (syn lékaře z Teplic) a Isidoru Hellerovi (básník).

V. B. Nebeský usiloval o podporu Židovstva obrozené české literatuře. V tomto směru se jeho snaha setkala s příznivým ohlasem. V roce 1846 vydal zmíněný již Samuel Kapper první sbírku básní, psaných česky. Sbírka se příznačně nazývala "České listy". S. Kapper si stěžoval na nedůvěru Židů z české strany: "I mou vlastí je vlast vltavská drahá!" Je pozoruhodné, že K. H. Borovský v "České včele" (v roce 1846) podrobil Kappera kritice, kde mu vytýká, že jeho vlastenectví není upřímné a nechtěl ho vůbec uznati Čechem. Až do zániku habsburské monarchie byl ovšem "český směr" mezi Židy v naprosté menšině. Ve školním roce 1889-1890 bylo např. z židovských dětí v Praze na českých školách pouze 2,6 % a ještě ve školním roce 1913-1914 jen 19,1 %. Ještě menší bylo tot procento na Moravě, kde navíc byly chudé vrstvy zbídačovány zejména židovským kapitálem. Významným mezníkem z hlediska naší problematiky byl i rok 1848. Poučné je hodnocení revolučních událostí tohoto roku, které napsal tehdejší zemský rabín Hirsch z Mikulova svým souvěrcům do Brna:

"Milí bratři! Západní souvěrci dovedli za vedení mezinárodních proletářů vyvolati dlouho očekávanou a žádanou bouři. Politický účel této revoluce je nám Židům lhostejný, jde nám spíše o to, aby se tato bouře skutečně rozpoutala... Milí bratři, bouře se přenese i sem. A na nás je, abychom se ji snažili učniti co nejbouřlivější. Nešetřete penězi a pamatujte, že tam, kde se bije Němec s Čechem, vítězí Žid!"

Třebaže v roce 1848 dostali Židé politická práva, přece jen v Rakousku existovala některá omezení, která znemožňovala nejhrubší formy podvodů a vykořisťování. Tato právní omezení se Židé snažili objeít "via facti". Ve Vídni byl již tehdy pevně konstituován Rotschildův bankovní dům se silným mezinárodním vlivem. Když žádal císař František Josef I. po porážce u Solferina (kde zvítězila francouzská a piemontská armáda nad Rakušeny v zápase o Milánsko) Rotschild, že to nestačí a prohlásil, že půjčí rakouskému státu peníze pouze tehdy, když se zaručí všichni rakouští národové! Je málo známou skutečností, že právě tento fakt byl hlavním důvodem, proč byla svolána říšská rada a proč byl vydán říjnový diplom roku 1860, který absolutní monarchii změnil ve stát konstituční a omezil pravomoc panovníka. Židům bylo dovoleno provozovat živnost a usazovat se všude, kde se jim to zdálo výhodné. Např. na Ostravsko přicházeli od té doby mimo jiné Židé z Haliče.

Vraťme se k otázce vztahu Židovstva k českému národnímu hnutí. Před spojením tohoto hnutí s Židy varoval m.j. Jan Neruda (1834-1891) ve své studii "Pro strach židovský". Poukazoval na to, že "...Židé jsou zcela určitě národem, přesto však žijí všude co národ cizí a v Čechách nejcizejší..." V tomto stanovisku mu dal m.j. za pravdu basilejský kongres, který se sešel šest let po smrti básníka.

Otázku basilejského kongresu a životopis dr. Theodora Herzla budu řešit v dalších příspěvcích, protože mají pro pochopení dějin 20. století a světové řídící politiky nezastupitelný význam.

Petr Mutinský

Magnet tragédií

Když král Vladislav zemřel, jeho syn a nástupce Ludvík byl teprve desetiletý. Je naprosto pochopitelné, že to jen prohloubilo slabost a vnitřní rozvrat obou království. Dobové prameny uvádějí, že byl statné postavy, ušlechtilého zjevu a v dospělém věku nadaný zvláště jazykově (mluvil dobře jazyky všech svých poddaných), ale že hlavní jeho starostí byly spíše zábavy a dvorské radovánky. V šestém roce svého panování, v létě roku 1522 přijel král Ludvík do Prahy, aby tam dal svoji manželku Marii Rakouskou korunovat za českou královnu, a při té příležitosti zůstal v Praze celý rok. Jeho panovnická úloha nebyla právě snadná. V Čechách se schylovalo k domácímu boji mezi stranou rožmberskou a rožmitálskou o sporné vlastnictví statků, Lutherovo vystoupení znovu podnítilo už částečně utištěné náboženské bouře a vášně, a mimo to všechno se na jižních hranicích znovu shromažďovala turecká vojska, což pro mladého panovníka znamenalo další starost se sháněním podpory v blížící se válce a hlavně novou potřebu chybějících peněz.

Ani vojenská hotovost, ani peníze se nescházely tak rychle, jak situace vyžadovala, a tak do bitvy u Moháče nastupoval král Ludvík nejen s nedostatečným vojskem (kolem 27 tisíc, což byl jen zlomek vojenské síly sultána Solimana I.), ale i s neochotou až zradou ve vlastním táboře. V té si byli čeští i uherští páni zcela rovni. Sedmihradský vévoda Jan Zápolský s čtyřicetitisícovým vojskem nečinně vyčkával královu porážku v naději, že se takto zmocní uprázdněného trůnu. Není to v evropské historii první příklad, kdy křesťanský panovník v touze po moci a slávě nepomohl svémmu přirozenému spojenci, nebo se dokonce potají s nepřáteli křesťanstva proti němu spojil.

Přes statečnost části Ludvíkova vojska, především uherských oddílů, a zřejmě také vinou vojenské nezkušenosti a nerozvážnosti, skočnila bitva u Moháče brzy naprostou porážkou. Několik statečných šlechticů se sice podle podání probilo až k sultánu Solimanovi, ale přes jeho osobní stráž, složenou z divokých janičárů už nepronikli a byli do jednoho porubáni. Bitva byla rozhodnuta. Dvořané se snažili svého krále z bitevní vřavy vymanit, jenže nešťastná náhoda rozhodla pravděpodobně o dalším osudu českého trůnu. Když prchající hlouček ve středu s králem brodil přes rozvodněný potok, králův kůň se vzepjal, převrátil naznak a pod svým tělem pohřbil nešťastného krále dřív, než mu dvořané mohli pomoci. Ostatně na to s pronásledujícími tureckými vojáky v zádech neměl nikdo příliš času ani chuti a odvahy.

Přímým následkem ztracené bitvy u Moháče byla smrt sedmi biskupů, pěti set šlechticů a kolem 24 tisíc vojáků. Až na jedinou vyjímku padli v boji všichni čeští šlechtici, kteří se jí přímo zúčastnili. Vojska sultána Solimana vyplenila Budín, zcela vypálila Pešť a strašně řádila po kraji mezi Dunajem a Tisou. Uvádí se, že přes 200 tisíc lidí bylo pobito nebo odvlečeno do tureckého zajetí, což byl mnohdy ještě horší osud, než okamžitá smrt. Sultán rovněž nechal odvézt slavnou knihovnu krále Matyáše do Cařihradu.

Nepřímé následky prohrané a rozsahem celkem nijak mimořádné bitvy u Moháče byly ovšem pro obě království ještě mnohem horší - v případě českého království bez nadsázky osudné. Uherské království, které i přes šlechtické nesváry a potyčky patřilo mezi přední opory křesťanstva proti postupující turecké záplavě, bylo na příštích 150 let roztrženo na tři části: habsburskou, tureckou a sedmihradskou. Poslední z nich byla sice formálně samostatná, ale ve větší či menší míře podléhala tureckému vlivu a správě.

Osudná bitva u Moháče jasně ukázala rozdíly v koncepci (jak bychom dnes asi řekli) obou dynastií. Zatímco Jagellovci ve svých korunních zemích téměř bez vyjímky přepustili skutečnou vládu sobecké a hašteřivé šlechtě, která nakonec přivodila jejich pád a ztrátu dědičných zemí, Habsburkové postupovali na rozdíl od nich mnohem promyšleněji. Je třeba objektivně přiznat, že právě Habsburkové téměř po tři století vedli v Uhrách nekonečnou válku proti Turkům a že v krátkých dobách příměří systematicky budovali a zdokonalovali zemské opevnění. Stejně tak je ovšem nutno vidět, že k tomu Habsburkové používali i peněz a živé síly z Českého království, a to v nemalé míře.

Habsburský panovník na českém trůně, Ferdinand I. (1526-1564) nastoupil svou vládu v době, která svět poznamenala nebývalým rozsahem zeměpisných i vědeckých objevů, vynálezů a z nich přímo či nepřímo vyplývajících změn společnosti. Kolumbovým objevem Ameriky v roce 1492 se podle většiny historiků začíná datovat novověk. H. Cortes v listopadu 1518 vyplouvá z Kuby na svojí pověstnou dobyvatelskou výpravu proti říši Aztéků, dnešnímu Mexiku, a jen o něco později rozvrací a pacifikuje jeho krajan Pissaro obrovskou a vyspělou říši Inků, jejíž centrum bylo zhruba na území dnešního Peru, ale pod jejíž správu spadala rozsáhlá část Chile, Bolivie a Ekvádoru. Poměrně nedávný Guttenbergův vynález knihtisku výrazně napomohl šíření děl antických klasiků, a rozvoj vojenské techniky znamenal převratnou změnu v dosavadním způsobu vedení boje a války, jako o tom byla zmínka minule.

I náboženský život prošel velikým zlomem. Vystoupení Martina Luthera roku 1517 mělo za následek téměř úplnou ztrátu vlivu katolické Církve v germánských zemích. Na druhé straně se zase po dlouhém útlumu povznáší katolicismus v románských zemích Evropy a s postupující conquistou se rozšiřuje i do nově objevených zemí obou Amerik. Tato vnější stránka rozkvětu katolické Církve měla i svou vnitřní, důležitější podobu. Dlouho připravovaný Tridentský koncil přinesl nutnou a promyšlenou reformu, která se díky původním i nově vzniklým řeholním řádům rychle v Církvi prosadila, což nezůstalo bez vlivu i na náboženské myšlení, proudy a směry v českých zemích. Lze říci, že v světském i náboženském životě tehdejších Čechů došlo k velice významným změnám

Z uchazečů o český trůn, bavorskými vévody Ludvíkem a Vilémem, polským králem Zikmundem a Ferdinandem Habsburským, z nichž každý měl v Čechách svou stranu a podporovatele, vyšel nakonec vítězně Habsburk. Není na škodu zde uvést, že se tak stalo proti přání římské kurie, která si z pochopitelných důvodů nepřála další růst už tak mocné dynastie. Nakonec ale, jak už bylo řečeno, po mnoha zákulisních jednáních a peripetiích rozhodli čeští stavové o volbě Ferdinanda za českého krále. Nicméně si vymínili královo slavnostní prohlášení, tzv. volební kapitulace, že byl českými stavy zvolen "nikoliv z povinnosti, nýbrž z dobré a svobodné vůle své, vedle svobod království českého". To se rovnalo prohlášení České koruny za volební, nikoli tedy za dědičnou pro jeho rod. Dále se král musel stavům zavázat, že v Českém království nedovolí rouhání se velebným svátostem, Matce Boží a zemským svatým, že nepřipustí kněžím ženit se, slovem "aby hájil království proti luterskému kacířství".

Pak už byl 24. února 1527 Ferdinand slavnostně korunován na českého krále a jeho druhá žena Anna Jagelovna se stala českou královnou. Obřad korunovace v chrámu svatého Víta na Hradě provedl olomoucký biskup Stanislav Pavlovský. U osoby krále Ferdinanda se vzhledem k jeho významu v našich dějinách ještě na chvíli zastavíme. V době korunovace sotva třiadvacetiletý král byl synem Filipa Sličného a Johanny řečené Šílené, která byla dědičkou španělské

koruny. Ferdinandův bratr, císař německý a král španělský Karel V. byl nejmocnějším Habsburkem. Vzhledem k zámořským državám španělské koruny se tehdy říkalo, že nad jeho říší slunce nezapadá. Ferdinand se narodil na španělském dvoře a jeho výchova byla rovněž španělská. Ta mu, mimo jiné, dala znalost západních jazyků, t.j. latiny, španělštiny, němčiny a francouzštiny. Jeho znalost češtiny byla ovšem podle dobových svědectví nevalná. Španělské prostředí, v němž vyrůstal, mělo jistě vliv na jeho upřímný a vážný katolicismus. Jako panovník se znamenitě osvědčil. Ve všech hlavních státnických záměrech, které si vytýčil, to je upevnění oslabené královské moci v Českých zemích a později i v Uhrách, spojení podunajských zemí v celek, schopný účinného odporu proti tureckému nebezpečí, a konečně i postavení hráze rozmáhajícímu se protestantismu, postupoval pomalu, obezřetně a důsledně.

Jedním z prvních činů krále Ferdinanda bylo získání uherské koruny. Tam už byla situace podstatně složitější. 3. listopadu 1527 sice Ferdinanda nitranský biskup Podmaniczky ve Stoličním Bělehradě korunoval na uherského krále a o den později i jeho manželku královnu Annu, ale Národní strana provolala v Tokaji svým králem nám už známého Jana Zápolského. Mezi králem a vzdorokrálem začal úporný boj. Jan Zápolský se znovu zachoval podle své povahy, a povolal si na pomoc tureckou armádu sultána Solimana I. Ten se osobně v čele svých vojsk dostal na podzim roku 1529 až k Vídni a měsíc město svíral v obležení. Přes zničující dělostřelbu a nepřetržité útoky posádka město ubránila a Soliman v obavě z možného zaskočení sbírajícím se křesťanským vojskem i vzhledem k zhoršujícímu se počasí, nakonec od Vídně odtáhl bez úspěchu. Podle tehdejšího zvyku, společném tureckým i evropským armádám, na zpáteční cestě loupil a plenil. Jan Zápolský se za svou zradu a spojenectví s Turky, z jejichž milosti panoval, dostal po celé Evropě do opovržení a byl papežem vyobcován z Církve. Jan Zikmund, jeho syn s Isabelou Polskou, v boji proti Habsburkům pokračoval po smrti svého otce roku 1540. Na jeho žádost vtrhl sultán znovu do Uher a dosáhl dílčích územních úspěchů trvalejšího rázu. Výsledkem bojů se střídavým štěstím pro obě strany bylo zřízení tzv. Budínského pašalíku, Sedmihradska a Zátisí jako formálně samostatných knížectví, ve skutečnosti plně závislých na carihradské Portě. Dalším sultánovým úspěchem bylo roční výkupné 30 tisíc dukátů, k jehož placení se král Ferdinand zavázal, aby si zajistil mír aspoň pro zbytek Uher, který pod jeho vládou zůstal. Bylo to Slovensko, pás od dnešní maďarsko-rakouské hranice k Balatonu a západní část Chorvatska. Není bez zajímavosti, že hlavním městem těchto převážně slovanských Uher byla tehdy Bratislava.

Posilování královské moci, tak jak si je Ferdinand vytýčil se mu v českých zemích dařilo úspěšněji než v Uhrách. Příčinou byly, kromě jiného, i rozdílné podmínky v obou královstvích. Za vlády Jagellovců si čeští páni navykli na "slabé" krále. Stavy a dokonce i měšťané se bez dovolení krále sjížděli na zemské sněmy a valné hromady, ale absence vůdčí autority jejich jednání poznamenala zmatky, vášněmi a úzce partikulárními zájmy. Král Ferdinand obnovil dříve platné královské svolení ke svolání sněmu šlechty, povýšil znovu rozhodnutí zemského soudu na závaznou právní normu, a zavedl jmenování krajských hejtmanů místo jejich dosavadní volitelnosti. Zavedl také královskou komoru, která dohlížela na vybírání daní k vydržování posádek při turecké hranici, což si stavy nedovolily odepřít. Vrchní dozor nad českou, rakouskou a uherskou komorou svěřil dvorské komoře ve Vídni a učinil tím první reálné kroky k vytvoření skutečné unie tří království, byť i byla formálně pouze personální unií, spojenou jenom osobou panovníka. Vzhledem k trvalému tureckému nebezpečí bylo určitým kladem zřízení trvalého vojska, které dosud musel panovník případ od případu svolávat a sbírat. Výhoda stálého vojska zde byla naprosto zřejmá.

Šestnácté století je ovšem i dobou, kdy se většina českého národa po původním odklonu od katolictví a později od husitství přiklonila k učení wittemberského profesora theologie Martina Luthera. Není zde místo na rozbor věroučných rozdílů a následků, které tímto příklonem českému národu vznikly, ale ocitujme si aspoň, co o tom uvádí prof. Blažej Ráček ve svých znamenitých "Československých dějinách": "V Němcích je Luther vychvalován jako velký hrdina, jenž svůj národ vysvobodil od nadvlády římských papežů, a velká část nejen jeho krajanů, ale vůbec germánských národů, se postavila pod prapor víry jím vztyčený. Zvláštní zjev je, že z národů mimogermánských jediný národ československý dobrovolně a velkou většinou přestoupil do tábora Lutherova, národ, jenž měl svou reformovanou církev národní, za níž byla vyhlašována církev husitská, národ, který nemohl Němce vystát, protože hlavně oni se před sto lety ochotně propůjčili papeži a císaři za nástroj vyhlazení českého kacířství. I historie má svá podivná překvapení; husité se začali zříkat kompaktát, dobytých tak velkými obětmi - a jediný Luther dokázal to, co nedokázala přečetná křižácká vojska: on poslal husity pode jho - německé víry.

Když si Čechové upravili svou vlastní národní víru, přicházela německá vojska, aby ten kacířský národ vyhubila. Když však postu letech si vytvořili Němci svou národní víru, tu husité svou vlastní odhodili a přijali víru svých nedávných úhlavních odpůrců. Není pochyby, že je to velká národní ostuda, před níž liberální historie, mimo některé vyjímky, strká hlavu do písku a přikrývá ji laciným pláštíkem duševního pokroku. Přemnozí spisovatelé jdou ve svém protikatolickém záští tak daleko, že zapomínajíce se sami nad sebou a nad národní ctí, prohlašují luterství za víru svých otců. Jak dějiny ukazují, byli by naši sousedé sotva schopni odhodit vlastní národní víru a přijmouti českou, a velmi by si byli rozmysleli nazvati husitství vírou svých germánských otců.". (str. 335, 336)

Přijetí zásad německé národní církve mělo ovšem i jiné, než ryze věroučné následky, což je zákonité a přirozené. S luteránstvím k nám začaly proudit i jeho nositelé. Byli to ovšem nejen luteránští duchovní - příležitosti se chopili němečtí kolonisté všech stavů, profesí i zájmů a jejich příliv dosáhl takových rozměrů, že snad jen masivní německá kolonisace za krále Přemysla Otakara II. by snesla srovnání. Pokud snad takový radikální zásah do národnostního složení českých zemích měl v době Otakarově jistý racionální základ, to co následovalo po přijetí lutherské víry v 16. století se už nedá charakterisovat jinak, než jak to udělal prof. Ráček ve výše citované studii. Šlo o skutečnou národní ostudu, a naprosté selhání národního a státoprávního vědomí, jehož následky v dalších dějinách českého národa budeme sledovat.

(pokračování příště)

J. Voříšek

Prohlášení

Jsem zděšen obsahem posledního výtisku Týdeníku Politika č. 36. V době, kdy jsem s vámi navázal spolupráci, zdaleka neobsahoval podobné útoky proti národnostním skupinám, konkretně proti Židům. Seriál "Magnet tragédií" jsem hodlal ukončit rokem 1914. Nyní jsem se rozhodl naprosto definitivně jej ukončit ihned. Nerad bych byl jakkoliv spojován s útoky proti Židům, mezi nimiž mám dobré přátele, jimž bych se pak nemohl podívat do očí. Obsah posledních vydání naplňuje stejnou skutkovou podstatu trestného činu, za jaký byl v Norimberku odsouzen Julius Streicher k trestu smrti a popraven. Za těchto okolností jsem povinnen naši spolupráci přerušit.

Jan Cigánek

Politické strany v 1. republice

(dokončení)

Komunistická strana Československa

Závěrečnou kapitolu seriálu "Politické strany v 1. republice" jsem se rozhodl věnovat straně, jejíž zhoubná ideologie a diktátorské praktiky, spojené s brutalitou všeho druhu, tak fatálně poznamenaly život naší země, ať už se jedná o statisíce popravených, umučených či jinak postižených lidí, rozvrácenou ekonomiku, absenci samotných základů politické kultury, možná natrvalo zdevastované životní prostředí, nebo o děsivý morální marasmus. Daleko snadněji by přicházely na svět tolik potřebné objektivní studie ponurého období komunismu a všech historických souvislostí jeho nástupu, kdyby se za tisíckrát použitými frázemi o svobodě a demokracii neskrývala každodenní praxe režimu vzešlého po dovršení symbiózy pragmatické části komunistických kádrů se zednářským establishmentem. Nepříznivou hrou osudu jsme každý svým dílem přispěli k tomu, že naše země musí opět snášet nové a nové rozmary, zločiny a cynismus protagonistů současného režimu, který nelze nazvat ani demokratickým, protože ihned v zárodku likviduje jakoukoliv organizovanou politickou opozici, ani komunistickým, protože jeho pohlaváři podle okamžité potřeby odhodili - bez morálních skrupulí - dostatečně zprofanovanou komunistickou ideologii, která byla po léta alfou i omegou jejich myšlení.

Zastavme se tedy u kořenů více než čtyři desetiletí trvajícího zla, jehož poněkud skrytější forma bude již nadcházející měsíc u příležitosti druhého výročí svého zrození oslavována všemi nevyléčitelnými nadšenci.

Návrat části zajatých československých legionářů z Ruska na přelomu let 1918/1919 vedl k rychlému pronikání bolševismem opojených živlů do Československé sociálně demokratické strany dělnické, což vedlo **k její polarizaci na pravicovou část, usilující o pozvolné reformy stávajícího systému, a na radikální levicové skupiny, které stále méně skrývaly svůj záměr, provést násilnou revoluci podle vzoru Leninova spiknutí v Rusku. Vznik levicových proudů v sociální demokracii po organisační stránce zajišťovali zejména funkcionáři III. Internacionály (Kominterny), jejíž koncepce od samého počátku směřovala k systematickému vytváření bolševických skupin, které měly zneužít poválečných zmatků a násilnou cestou uchopit absolutní moc v daném státě a podřídit jej de facto kontrole Moskvy.** Levicové skupiny v československé sociální demokracii se rovněž začaly vytvářet kolem bývalých "centralistů" (Bohumír Šmeral), kteří se až do posledních dnů existence Rakousko-Uherska svým odmítavým postojem k venského státu stavěli proti zájmům vlastního národa a po válce byli proto novým, vlastenecky orientovaným vedením strany odsunuti na vedlejší kolej.

Již v prosinci 1919 přijal opoziční levicový proud název "marxistická levice" a začal otevřeně vystupovat proti vedení sociální demokracie. Hrozba rozpadu strany vlivem destruktuvní činnosti bolševických živlů stále narůstala. Při vstupu do první zvolené poslanecké sněmovny zveřejnila sociálně demokratická levice v květnu 1920 prohlášením, v němž odsoudila "každou účast strany naší ve vládě s měšťáky jako škodlivou...", ačkoliv vládu sestavoval opět sociální demokrat Vlastimil Tusar. Otevřeně se tak postavila proti zájmům vlastní strany. Stranické vedení se však nadále pokoušelo vyřešit obtížnou vnitrostranickou situaci smírem mezi oběma směry, přestože **levicové živly stále agresivněji vystupovaly nejen proti vedení sociální demokracie, ale i proti hospodářskému systému nového státu.**

Z obavy, že by mohlo dojít k rozpadu strany, kterou **hradní skupina považovala za svou nejspolehlivější oporu**, pokoušel se vzniklý konflikt urovnat sám prezident T. G. Masaryk, avšak jeho snaha byla bezúspěšná. Když pravicové vedení strany vidělo, že levice svou pustou demagogií získává stále větší počet stoupenců, pokoušela se odložit sjezd, svolaný na září 1920, avšak levice odmítla respektovat toto usnesení a navíc protiprávně zabrala do své správy Lidový dům. **Rozpad sociální demokracie byl tedy dovršen - levice rozbila poslanecký klub, jednotlivé stranické organizace i odborové hnutí.** V prosinci 1920 vyprovokovaly bolšenické živly násilné nepokoje a pokusily se dokonce vyvolat generální stávku, která však zcela selhala pro počínající odpor dělnictva k destruktivnímu avanturismu levičáků. Policii se mezitím podařilo vrátit Lidový dům jeho zákonným držitelům. Většina sociálně demokratického dělnictva se nakonec znovu podřídila stranickému vedení, avšak pozice sociální demokracie již zůstaly citelně oslabeny.

V lednu 1921 uspořádali zástupci bolševických skupin ze Slovenska a Podkarpatské Rusi vlastní sjezd v Ľubochni, kde se rozhodli opustit řady sociální demokracie. O dva měsíce později pak došlo k vyloučení levicových extrémistů z německé sociální demokracie. Tato skupina se spolu s tzv. Svazem komunistických skupin, který vedl bolševický básník S. K. Neumann, **rozhodla s pomocí funkcionářů Kominterny založit v Československu komunistickou stranu jako věrnou kopii ruské bolševické strany.** Na sjezdu levicových delegátů sociální demokracie v květnu 1921 pak došlo ke vzniku **Komunistické strany Československa**, ve které se spojily české, slovenské, maďarské a rusínské bolševické skupiny; německá skupina prozatím setrvala v tzv. do KSČ přešel Svaz komunistických skupin a polské levicové skupiny. Na přelomu října a listopadu 1921 se pak konal slučovací sjezd, kdy bylo rozhodnuto o okamžitém sloučení s německou částí v "jednotnou mezinárodní Komunistickou stranu Československa".

Na prvním sjezdu KSČ v únoru 1923 se již začínaly projevovat vnitrostranické rozpory mezi stoupenci levicové sociálně demokratické linie a přívrženci extrémní bolševické linie. Do průběhu II. sjezdu KSČ v listopadu 1924 zasáhl zástupce Kominterny Manuilskij a přiměl delegáty, aby bez ohledu na své přesvědčení hlasovali pro krajně levicový směr. V programu KSČ, který byl postaven na zásadách tzv. třídního boje, se pravilo: **"Komunistická internacionála propaguje a organizuje násilný pád buržoasního pořádku proletářskou revolucí**, vede boj proti jakémukoliv buržoasnímu vlivu na proletariát - tedy boj proti náboženství, proti idealistické filosofii, proti nauce o společenství zájmů mezi kapitálem a prací a proti socialistickému oportunismu.".

Od vyloučení poslance Bubníka v únoru 1925, který pak v červnu téhož roku založil bezvýznamnou Neodvislou stranu komunistickou v ČSR, **byly dějiny KSČ pouze dějinami neustálého boje proti heretikům a za prosazení moskevských směrnic.** Nikdo si nemohl být jistý svým postavením v této straně, neboť nic nebylo snadnější, než se dopustit "pravé" či "levé" úchylky. Docházelo k častému vylučování nepohodlných činitelů, přičemž největší pozornost vzbudilo hromadné vypuzení levicových spisovatelů (Seifert, Neumann, Hora, Olbracht, Majerová a další). Po pátém sjezdu KSČ v únoru 1929, kde se prosadila **tvrdá bolševická linie**, představovaná K. Gottwaldem. **Vyhraněný negativní postoj gottwaldovského vedení KSČ vůči demokratickému systému 1. republiky a rozsáhlé vylučování tak zvaných úchylkářů odradilo většinu dělnictva od další podpory této vysloveně destruktivní strany.** Došlo tak k částečnému posílení vlivu sociálně demokratické strany.

Nepřátelský postoj KSČ k demokratické republice definovaly známé podmínky přijetí do Kominterny včetně závazku provádět rozvratnou činnost v armádě (tento úkol především výzvědného charakteru plnil tzv. Aparát, který se mezi stranickými aparátníky důvěrně nazýval "antipráce") a připravovat uchvácení moci. Někteří komunisté již tehdy prováděli hospodářskou špionáž pro sovětskou rozvědku. Mnohokrát publikovaná Gottwaldova první řeč v poslanecké sněmovně z 21. prosince 1929, v níž otevřeně prohlásil, že "my komunisté budeme rozvracet váš stát", a **"my se od ruských bolševiků do Moskvy chodíme učit, jak vám zakroutit krk"** nemohla nikoho nechat na pochybách o skutečných záměrech KSČ.

Tak zvaný proletářský internacionalismus komunistů neznamenal nic jiného, než plánovité poškozování českých a slovenských národních zájmů a prosazování vůle cizí mocnosti (Sovětského svazu). V programu KSČ zůstávalo heslo "sebeurčení národů až do odtržení" dlouho předtím, než Konrad Henlein začal organizovat Sudetoněmecké vlastenecké hnutí a prosazovat "pouhý" požadavek autonomie. Pro ilustraci úryvek z parlamentního projevu Václava Kopeckého z 27.3. 1931: **"...Prohlašujeme - především my čeští komunisté, že budeme hájiti a prosazovati právo na sebeurčení českým imperialismem potlačených částí německého národa až do odtržení v zájmu proletářské revoluce až do nejzazších důsledků. Prohlašujeme, že stejně rozhodně budeme brániti a prosazovati právo na spojení všech částí německého národa v jeden celek.".** Obdobné proklamace si dovolily snad jen sudetoněmecké nacionalistické strany.

Ve druhé polovině roku 1935 změnila Kominterna svou politiku a KSČ byla nucena provést revizi svého postoje k národnostní otázce i k demokratickému systému. V Tvorbě ze 4.7. 1935 se objevilo: "Československo, obklopené ze všech stran fašistickými státy, je poslední zemí s demokratickým zřízením. Hrozí nebezpečí, že fašistická vlna zaplaví poslední zemi demokracie... Komunisté, vědomi si toho, jak mnoho znamená každý kus práva a svobody, dávají své síly na obranu demokracie. Je to nesporně nový poměr k měšťácké demokracii.".

Nová taktika vydržela komunistům pouze do mnichova. **Pomnichovskou politiku KSČ charakterizovaly snahy zneužít chaotické poměry po ztrátě pohraničních oblastí k uskutečnění cílů Kominterny, např. jak po vstupu Rudé armády na československé území nastolit systém rad, t.j. sovětů. Snadno si z toho můžeme odvodit, jako politicky zkázonosné a přitom vojensky bezvýznamné "pomoci" se mohlo Československo od Sovětského svazu dočkat v kritických dnech před Mnichovem.** Zcela v souladu se svou povinností chránit stabilitu republiky, rozhodla vláda koncem října 1938 o zastavení činnosti KSČ v českých zemích (na Slovensku zakázala slovenská autonomní vláda činnost KSČ již začátkem měsíce) a koncem prosince ministerstvo vnitra ČSR nařídilo rozpuštění KSČ.

Pro dokreslení poklesu popularity této strany, zejména do prvé poloviny třicátých let, uvádím výsledky parlamentních voleb: v roce 1925 získala 943 200 hlasů (tj. 13,1 %) a zaujala tak druhé místo za Agrární stranou, v roce 1929 klesla na pouhých 753 400 hlasů (10,2 %) a v roce 1935 obdržela necelých 840 tis. hlasů (10,3 %).

Až do německého útoku na SSSR v červnu 1941 se v Rudém právu objevovaly neustálé útoky na politiku zahraničního odboje, jenž se podle komunistické propagandy "spřáhl se západoevropskými imperialisty, kteří s námi nemají lepší plány než Hitler". V prvých dvou letech okupace mohly německé úřady považovat ilegálně působící KSČ za vcelku loajální organizaci a dokonce mezi komunisty získaly řadu spolehlivých konfidentů (J. Fučík nebyl žádnou výjimkou).

V posledních letech druhé světové války začalo moskevské vedení z iniciativy a za pomoci Stalina připravovat převzetí moci po obnovení republiky. Podporu jim v tom byl (snad nevědomky) vyhraněný protiněmecký postoj prezidenta Beneše, který smlouvou z prosince 1943 již dopředu připoutal ČSR k SSSR. Po válce KSČ uchvátila do svých rukou velitelská místa v SNB a v armádě, zpravodajské složky, státní bezpečnost a zmocnila se klíčových ministerstev. Od počátku si tato strana osobovala jako jediná právo posuzovat, co je "revoluční" a co "kontrarevoluční" co je vpravo a co vlevo, co je dobré a co je špatné, a podle toho nejprve jednala a po únoru 1948 i soudila, věznila, mučila a popravovala.

Petr Kurssa

Evropa snů a skutečností

Obraz Nové Evropy, Evropy v pojetí zednářské vize, možná uspokojí nemálo jejích obyvatel - z největší části asi proto, že je jím prezentována jen z té "příjemné" stránky zajištěného blahobytu, a jejíž druhou skrývanou stranu, t.j. dobrovolnou ztrátu vlastní a národní identity a rezignaci na vlastní osobnost už faktem přistoupení na pravidla hry nebudou schopni pochopit a vycítit. Jedná se, aspoň formou působení, o jistý druh drogy, která budoucí oběť naláká navozováním příjemných pocitů a zdánlivým řešením všech problémů, jež před nás staví realita života. Ještě nikdy ve své historii nestály evropské národy (přes všechny prožité hrůzy minulosti) před tak rafinovanou hrozbou samotné podstatě vlastní existence.

Nejsem naštěstí sám, kdo si tuto hrozbu uvědomuje a kdo raději volí obtížnější, asi dlouhou a strastiplnou (protože proti intencím mocných) cestu, ale cestu, která vede k naději a k životu ve skutečném smyslu slova; proto pevně věřím že se tento děsivý sen nestane ještě strašnější skutečností.

Nestojím o život v Evropě, o styl života koncipovaný všemocným světovým establishmentem, , v němž je mi přisouzena role beznárodní, bezdomovské a bezhistorické částečky, jako atomu konsumní masy, jako jedinci, který může svoji osobnost "realisovat" bizardním tvarem náušnic a originálním účesem. Ale současně tu jde ještě o něco jiného.

Na adresu těch, pro které je život v takové konsumní společnosti vysněným ideálem, jedno upozornění: Tato propůjčená konjunkturální materiální úroveň nestojí na reálných základech a nepotrvá dlouho, natož "věčně". Je z vůle a podle plánů zednářských vládců světa, a potrvá přesně tak dlouho (a ani o minutu déle), než splní vytyčený cíl - relativním blahobytem a dostupností materiálních statků, která viditelně zachází do plánovitého plýtvání národními zdroji jednotlivých ekonomik, dosáhnout zpohodlnění a otupění národů, až v nich úplně utlumí historické vědomí a zničí jejich národní specifika; přirozenou bojovnost, pracovitost a tvůrčí schopnosti. Tedy vlastnosti, které v minulosti přivedly evropské národy k rozvoji v jejich národních útvarech.

Jsou to totiž právě tyto vlastnosti, tyto ideály, které byly dosud jedinou vážnou překážkou plánů renegátské části židovstva, jak můžeme dobře vysledovat v dějinách. Je podivné, že si i jinak podezřívaví a nedůvěřiví lidé nepoloží otázku po skutečných důvodech této dojemné snahy o jejich osobní blahobyt a raketovou prosperitu!

Proto se nyní dává hanlivý nádech jakékoli zmínce o nacionalismu, a dělá se to systematicky, protože mají v rukou informační soustavu celého světa. Nacionalismus nesmí být zaměňován s šovinismem, jak to propaganda s oblibou dělá. Nacionalista projevuje lásku k vlastnímu národu službou podle svých sil a schopností, při plném respektování práv a kvalit jiných národů a ras. Šovinista, za něhož tak často bývá nacionalista vydáván, je omezený hlupák, který si pokřikem a hlučností zakrývá vlastní prázdnotu, a je to právě on (nikdy ne skutečný nacionalista), který případně rozbíjí výlohy, rabuje obchody a vyvolává nepokoje, aniž by si byl schopen ve svém "vlasteneckém" nadšení uvědomit, že je manipulován a využíván právě těmi, proti nimž se domnívá "bojovat".

Proto dnes víc než kdy jindy potřebujeme naléhavě skutečné vlastence, dělníky i podnikatele, a ne jejich karikatury, "vlastenecké kříklouny a pseudopodnikatele".

J. Voříšek

Týdeník Politika, soukromý list pro politiku a ekonomiku. Šéfredaktor Josef Tomáš, zástupce šéfredaktora Jaroslav Voříšek. Vychází každý čtvrtek. Registrační číslo 5580, TS 5 G, mezinárodní indexové číslo 47 620 povoleno ministerstvem kultury ČR. Kontaktní adresa: P.O. BOX 31, 106 00 PRAHA 106.
sazba-tisk RECAL-DOBEL Lanškroun tel: 0467/6403